

Srečanje



Lidija
Gačnik-Gombač

BLAZINE Med belimi blazinami,
nekje na robu sobe,
razmikam klobučke iz svile,
poslušam dihanje kože.

Vse je iz modrine,
svetilka in beli prti;
dva obraza v zrcalu,
po strehi mrlič hodi.

Prsti se ogrinjajo
v tople nogavičke,
po nebu in travah tavajo,
božajo bele čipke.

Ko pa jutro pregane
sanjave zvezdne zavese,
na blazinah prekržani
ležita negibni senci.

MESEČINA Dišalo je po smrečevju,
nebo je pregrinjal mak,

labodi so leteli
v sneženi, začarani čas.

Stopal je po gladini
ledenega ribnika,
na vekah kresničke iz ivja,
v laseh bela kronica.

V sanjah je umiral
v mesečinski ples,
deklica v črnini
je votlo igrala na les.

Biserni trak čez oči,
po koži vonji jasmína,
odhitel je na mlečno pot,
njena luna se ga ni dotaknila.

PLESALKA V oblakih iz žvepla in trave
sem jo prvič srečala.
Veter je pregibal make,
ni bilo svetilk in zraka,
metulje je poljubljala.

In še potem, v tišini jase
so se v gručah zbirali.
Smehljala se je pod tančico,
plesala v starodavnih čipkah,
ko vdano so umirali.

Danes ni oblakov, polj,
vsi metulji so zašli.
Vso noč iščem sončne kroge.
Zaznamovana od dotikov
bom kmalu brez oči.

SREČANJE Pod toplimi platanami,
na drugi strani reke,
so drhte roke in koraki,
nebo je umivalo veke.

Od lune in zvezd je odmevalo
kričanje bolnih labodov,
kostanje je prekrival črn oblak
z dušljivo mrtvaško vodo.

In glej, tik pred mano, v senci noči,
razoglavo krilo ciganke.
V rokah je držala zlati srp,
svetlo se je bliskala zanka.

Obstala sem prekrizanih rok,
v očeh trudne lunine mene,
vse telo se je v vosek spreminjalo,
nad mano je plavala bela senca.

PRVA
CIGANKINA PESEM

Prišla sem iz druge noči,
iz dežele labodjih oken,
tam vidiš sonca različnih barv,
oči se spreminjajo v roke.

Zateglo pesem pojejo
drevesa in dežniki.
Vse se spreminja v vročičen ples,
lunine kože, oblaki.

In ljubi tvoj tam leži,
v gubah čarobne svile,
če luno pogledaš, se ti zazdi,
dobi njegove poteze.

Daj mi svoja usta in oči,
drugače te bom uročila,
in dečku v zlati pšenični opravi
belo kačo povila.

DRUGA
CIGANKINA PESEM

O luna, o tvoje črno oko,
naborki, bleščice, šali,
bele dlani, čarobne zeli,
dihanje mladih prsi, vraže noči.

S plesom sem jo uročila,
da je pila iz črnega vina.
Zavdalo ji je tvoje oko,
da se je blodna vrtela v nebo.

Po njeni vročični koži,
po nedrih iz lecta in ros
sem šla s črnimi nohti,
iz žil srkala vroči sok.

Gola je obležala
na robu ribnika.
Umila sem jo v kamnih,
nikdar več ga ne bo videla.

ČRNA NEŽIKA Hodim po obali dežja
in grenko in slastno ljubim za oba.
Pogledam na nebo, zrcalo za dva:
namesto lune sveti črna nežika.

Počakam hip, odet v belino smrek,
in rečem: ti, nebo in sneg,
bela pravljica, v nji ženska
plete pajčevinast pled, volna iz srca.

Utihnem. Slišim, kako v meni poješ
čuden, nerazumen stih.
In bela kača te ovije v zel neba,
mrtvi mesec čezme drgeta.

Me ne vidiš več? Mrak in gaz besed
po krožniku neba.
Stopam v tvoj molk, v belino streh,
na vlak za drugo stran neba.